

Budapest, 2010. január

A villamosmegállóban,
egy kirakat mélyedésében
feküdt a földön
kartonlapjai, rongyai
és koszos nejlonzacskói között.
A kirakat piszkos üvegén át
réveteg szemek bámulták
a kinti világot.
Tél volt.
Tócsák keményedtek a járdára
és a szél meg-megkavarta
az utca még le nem fagyott porát.
Emberek siettek el mellette,
észre sem vették
ezen a lassan kivilágosodó
délelőttön.

A rongy-és kartonkupac,
akár a felszínre kijutni akaró
pocok felett a föld,
megmozdult.
Az alattuk lévő
szedelőzködni kezdett.
Vidámabbak lettek
az utcán szaladgáló
szomorú kutyák,
megszaporodtak
a járda és az úttest
maradékait kereső
galambok.

Új nap nyitott ablakot
a világra,
tétova léptekkel, rongyaiban,
koszos nejlonzacskókat hátára vetve
ő is elindult,
új kirakatok várták
és hugy-szagú kapualjak.